

Veźměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Právní postavení profesionálního sportovce při výkonu sportovní činnosti

Jak z hlediska právní teorie, potažmo praxe, pohlížet na postavení profesionálního sportovce při výkonu jeho povolání, tj. sportovní činnosti? Tuto otázku si již laická či odborná veřejnost kladla několikrát, bohužel doposud bez jasně deklarovaného resumé. Cílem tohoto článku je snaha poukázat na existenci tzv. trojkolejnosti statusu profesionálního sportovce, vytyčené soudní judikaturou, s nastíněním možných způsobů řešení de lege ferenda tak, aby výkon sportovní činnosti profesionálů nenesl znaky švarcsystému a nepodléhal sankčním opatřením ze strany mezinárodních sportovních organizací.

Jak z hlediska právní teorie, potažmo praxe, pohlížet na postavení profesionálního sportovce při výkonu jeho povolání, tj. sportovní činnosti? Tuto otázku si již laická či odborná veřejnost kladla několikrát, přičemž témata s výše uvedeným spojená opakovaně rezonují společenským prostorem, bohužel doposud bez jasně deklarovaného resumé. Snahy jasně definovat a normovat právní vztahy vznikající mezi jednotlivými sportovními subjekty doposud v převážné většině případů skončily ve fázi formulace teoretických východisek bez reálné možnosti implementace do sféry praktického využití. Cílem tohoto článku je snaha poukázat na existenci tzv. trojkolejnosti statusu profesionálního sportovce, vytyčené soudní judikaturou, s nastíněním možných způsobů řešení de lege ferenda.

Dle základních kritérií lze početnou skupinu fyzických osob, provozující některou z forem sportovní činnosti, rozdělit na podmnožinu amatérů, poloprofesionálů a profesionálů. V právním řádu České republiky není zakotvena žádná legální definice pojmu sportovec, tudíž je nutné vycházet z definic uznávaných v odborných kruzích či v rámci vnitrostátních, popřípadě nadnárodních sportovních organizací. Profesionálním sportovcem je tedy kupříkladu „člověk, u nějž úplatný výkon sportovní činnosti, zpravidla podle pokynů trenéra, představuje hlavní předmět jeho činnosti (a zpravidla i obživy) a zájmu, tzn. výkon sportovní činnosti pro něj není jen zájmovou aktivitou, přičemž v návaznosti na povahu a druh sportovní činnosti se profesionální sportovec, jsou-li organizovány, za nikoli nepatrnou úplatu, soustavně účastní oficiálních sportovních podniků (zápasů, závodů, soutěží atp.), při nichž se podrobuje soutěžním a sportovním pravidlům, v této souvislosti je registrován u příslušného sportovního svazu a v návaznosti na povahu sportovního odvětví zpravidla nemůže, v důsledku ujednání se sportovním klubem a soutěžních pravidel, poskytovat své (sportovní) služby jiným klubům^[1]“. FIFA pak za profesionálního hráče považuje každého, kdo má uzavřenou písemnou smlouvu s klubem a jehož příjmy dosažené za provozování sportovní činnosti jsou vyšší než účelně vynaložené výdaje s tím spojené^[2]. Všichni ostatní jsou pak považováni za hráče amatérské.

Lze konstatovat, že profesionální sportovec může vystupovat v právních vztazích v pozici zaměstnance, osoby samostatně výdělečně činné či živnostníka.

Dle ust. § 6 zákona č. [262/2006](#) Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, lze za zaměstnance považovat fyzickou osobu, která se zavázala k výkonu závislé práce v základním pracovněprávním vztahu. Závislou prací je pak práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Tato musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele,

popřípadě na jiném dohodnutém místě[3].

Po provedení komparace uvedených presumovaných znaků závislé práce s reáliemi výkonu profesionální sportovní činnosti lze kupříkladu v případě profesionálního fotbalisty deklarovat, že výkon jeho povolání odpovídá výše uvedenému, tj. by tento měl být považován za zaměstnance svého klubu. Na území České republiky však tomu tak není. Převážná většina profesionálních sportovců, působících v rámci kolektivních sportů, v praxi vystupuje v pozici osob samostatně výdělečně činných, potažmo živnostníků, přičemž mezi těmito a příslušnými sportovními kluby jsou za účelem sjednání podmínek spojených s výkonem sportovní činnosti uzavírány obchodní kontrakty ve formě innominátních smluv ve smyslu ust. § 1746 odst. 2 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

Existenci tzv. dvojkolejnosti podpořil ve své bohaté judikatuře i Nejvyšší správní soud, který se danou problematikou zabýval z pohledu práva daňového, konkrétně při placení daně z příjmů fyzických osob, když judikoval[4], že *„podle zákoníku práce by se tento vztah musel řídit tehdy, pakliže by jeho povaha jednoznačně odpovídala zákonné definici závislé činnosti a případně ani neumožňovala výkon této činnosti osobou samostatně výdělečně činnou. Pokud však povaha činnosti umožňovala v rovině soukromého práva zvolit vícero alternativních smluvních úprav, pak bylo pouze na smluvních stranách, aby tuto volbu za zohlednění výhod a nevýhod toho či onoho smluvního typu, včetně zohlednění efektů daňových, učinily. Povaha hráčské činnosti pro sportovní klub její smluvní zakotvení formou samostatné výdělečné činnosti rozhodně nevylučuje. (...) že se činnost sportovce pojmovému vymezení závislé činnosti sice velmi blíží, nicméně nedosahuje její intenzity.“*

Početná skupina profesionálních sportovců pak, především vůči správním orgánům, vystupovala a vystupuje, ve smyslu ust. § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. [586/1992](#) Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, v pozici živnostníka. Zákon č. [455/1991](#) Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, pak živnost definuje jako soustavnou činnost provozovanou samostatně, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku a za podmínek stanovených tímto zákonem[5]. Relevanci takového postupu pak potvrdil opět Nejvyšší správní soud, když normoval[6], že *„je toho názoru, že pokud je s ohledem na nejasnost právní úpravy v zásadě možné vykonávat samostatnou činnost profesionálního sportovce dle § 7 zákona o daních z příjmů buďto jako živnostenské podnikání, nebo jako nezávislé povolání, nelze za daného právního stavu daňový subjekt nutit, aby zvolil ten způsob, který je vhodnější z hlediska fiskálních zájmů státu. Pokud stěžovatel vykonával činnost profesionálního fotbalového hráče jako živnost na základě příslušného živnostenského oprávnění, příjmy z této činnosti představují příjmy ze živnosti dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů.“* Nejvyšší správní soud tak dokončil proces extenzivního výkladu příslušných právních předpisů a utvořil tak prostor pro, právním řádem nepředvídanou, existenci tzv. trojkolejnosti, kdy si konkrétní profesionální sportovec může dle svého uvážení zvolit, v jakém postavení bude v příslušných právních vztazích vystupovat.

I vzhledem k výše uvedenému lze konstatovat, že problematika postavení profesionálních sportovců při výkonu sportovní činnosti je tématem doposud značně neukotveným. Nejednoznačnost právních předpisů s tím spojených vytváří v nově vznikajících či již existujících právních vztazích pochybnosti o jejich určitosti, zcela v rozporu s principem právní jistoty a předvídatelnosti soudních rozhodnutí. Možným řešením může být vytvoření speciálního zákona o sportu, inspirovaného zahraničními právními úpravami, v rámci něhož by došlo k jasnému vymezení doposud neurčitých právních pojmů a stanovení hranice mezi amatérským a profesionálním způsobem výkonu sportovní činnosti či deklarace postavení jednotlivých profesionálních sportovců v konkrétních typech sportovních odvětví tak, aby v budoucnu výkon takové sportovní činnosti profesionálů nenesl znaky švarcsystému, a tudíž ze strany mezinárodních sportovních organizací nemohlo dojít k potenciálnímu uplatňování různorodých sankčních opatření. Vzhledem k aktuálním legislativním snahám, směřujícím ke vzniku komplexní sportovní kodifikace, se již možná začíná blýskat na lepší časy.

JUDr. Miroslav Různar,
advokát

Advokátní kancelář Vych & Partners, s.r.o.

Lazarská 11/6
120 00 Praha 2

Tel.: +420 222 517 466
Fax: +420 222 517 478
e-mail: office@ak-vych.cz

---

[1] Srovnej s PICHRT, Jan, ed. Sport a (nejen) pracovní právo. Praha: Wolters Kluwer, 2014. ISBN 978-80-7478-655-6. s. 87.

[2] Viz Commentary on the Regulations on the Status and Transfer of Players (2023 edition) [online]. [cit. 2024-04-10]. Dostupné >>> [zde](#).

[3] Srovnej s ust. § 2 zákona č. [262/2006](#) Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů.

[4] Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2011, č. j. 2 Afs 16/2011-78.

[5] Viz ust. § 2 zákona č. [455/1991](#) Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů.

[6] Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2017, č. j. 6 Afs 278/2016-54.

Další články:

- [Právo na přístup ke kamerovým záznamům: střet GDPR, informačního zákona a praxe veřejných institucí](#)
- [Postoupení pohledávky na výživné jako novinka právní úpravy účinné od 1. 1. 2026](#)
- [Jak zahájit provoz mezinárodní letecké linky do České republiky \(EU\): právní požadavky pro aerolinky ze třetích zemí](#)
- [Mimořádné vydržení a vývoj judikatury Nejvyššího soudu](#)
- [Preventivně-sankční funkce náhrady nemajetkové újmy za porušení osobnostních práv pohledem Ústavního soudu](#)
- [Odštěpný závod zahraniční společnosti optikou NIS2: Jak správně určit velikost podniku?](#)
- [Zápis ochranné známky bez komplikací. Klíčem k úspěchu je kvalitní předběžná rešerše](#)
- [Zneužití práva na přístup podle GDPR](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 31. - létající pořizovatel ve světle nového stavebního zákona](#)
- [Právní povaha sítě elektronických komunikací - režim náhrady škody](#)
- [Náhrada ušlého nájemného při předčasném ukončení nájemní smlouvy na nebytové prostory](#)